

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **P. T. C.**, nar. X., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21.10.2011, č.j. MV-88392-6/SO-2011,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.2.2011, č.j. OAM-8596-6/DP-2011, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. zastaveno řízení o žádosti žalobkyně ze dne 19.1.2011 o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 44a odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. za účelem společného soužití rodiny.

Žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně posoudil otázku včasnosti podání její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně spolu s podáním žádosti upozornila správní orgán, že žádost podává ve lhůtě podle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. a v souladu s ust. § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. legitimně očekávala, že správní orgán uzná lhůtu za zachovalou, či v případě pochybností provede dokazování k ověření, zda je lhůta zachována. Řízení o žádosti však bylo zastaveno, aniž by správní orgán provedl žalobkyní navržený důkaz výsledkem jejího manžela, popř. další důkazy.

Žalobkyně nesouhlasí s výkladem ust. § 44 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., který provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, neboť podle této právní úpravy nemohlo být žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu kratší, než byla platnost k dlouhodobému pobytu jejího manžela, tedy do 31.12.2010, když pobyt na dobu jednoho roku jí mohl být udělen pouze v případě, kdy by pobyt jejího manžela byl kratší než jeden rok.

Jelikož i žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští, že doba platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně byla v cestovním dokladu žalobkyně vyznačena nesprávně, je zjevné, že navrhovaný výslech manžela žalobkyně měl být proveden. Podle informací od manžela žalobkyně totiž byla žalobkyně se synem a manželem podat svoji žádost ještě před datem 31.12.2010, tj. ve lhůtě stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., ale po datu 29.7.2010, který byl nesprávně vyznačen jako konec platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně. Pracovnice správního orgánu, která žádost žalobkyně tehdy přijala, ji i se žádostí syna žalobkyně vrátila manželovi žalobkyně s tím, že žalobkyně je v České republice nelegálně, a žádost proto nelze přijmout. Tato skutečnost, kterou by bylo možno ověřit výslechem žalobkyně, jejího manžela a syna, popř. dalšími důkazy, je významná pro posouzení včasnosti podání žádosti (podobná situace byla již řešena v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29.9.2011, sp.zn. 5 Ca 285/2008-28).

Správní orgány obou stupňů prováděly ve věci rozsáhlé dokazování, zejména ohledně doby příjezdu žalobkyně do České republiky, platnosti jejích pobytových oprávnění a platnosti pobytových oprávnění jejího manžela, a to zřejmě na základě listin vytištěných z informačních systémů vedených správními orgány. Správní orgány obou stupňů tak prováděly dokazování, aniž o tom žalobkyni a její právní zástupkyni podle ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyrozuměly, a vycházely z podkladů, k nimž jim nedaly podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu možnost se vyjádřit.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně v odvolání pouze uvedla, že „upozorňuje správní orgán, že žádost podává ve lhůtě podle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. a v souladu s ust. § 40 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.“, aniž by uvedla konkrétní důvody, ze kterých lze tento závěr dovodit. Žalobkyně tedy ohledně tvrzené skutečnosti neunesla důkazní břemeno. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30.7.2009 do 29.7.2010, přičemž tato doba platnosti jí byla vyznačena i v cestovním dokladu. Této skutečnosti si tak žalobkyně byla vědoma a správní orgán nebyl povinen žalobkyni s touto skutečností seznamovat a činit jakékoliv dokazování. Žalobkyně přicestovala na území České republiky dne 22.10.2009, a tudíž jí měla být vyznačena doba platnosti k dlouhodobému pobytu s platností od 22.10.2009 do 21.10.2010. Datum příjezdu je taktéž zaznamenáno v cestovním dokladu žalobkyně, která si této skutečnosti musela být vědoma. Manžel žalobkyně pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 10.12.2009 do 31.12.2010, z čehož vyplývá, že doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně měla být vyznačena do 31.12.2010. Správní orgán nebyl jakkoliv povinen žalobkyni s touto skutečností seznamovat a činit jakékoliv dokazování, neboť s uvedenou skutečností musela být žalobkyně seznámena, vzhledem k tomu, že se hodlala slučovat na svého manžela. I přesto, že lze dojít k závěru o chybném vyznačení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně, jakákoliv oprava platnosti povolení do 31.12.2010 nemá vliv na skutečnost, že žádost podaná dne 19.1.2011 byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněna, přičemž správní orgán prvního stupně za účelem tohoto závěru neprováděl jakékoliv dokazování, neboť vycházel ze skutečností zjevných ze samotné žádosti a jednoznačně známých pro samotnou žalobkyni.

Pokud je z podané žádosti na první pohled zřejmé, nikoliv z následného zjišťování stavu věci či dokazování, že žádosti nelze vyhovět a posuzovaný případ lze subsumovat pod jeden ze stanovených důvodů pro zastavení řízení, správní orgán bez dalšího řízení o žádosti usnesením zastaví. V takovém případě se jedná o rozhodnutí procesní povahy. V daném případě bylo již z podané žádosti žalobkyně zřejmé, že je podávána v době, kdy k tomu žalobkyně není oprávněna, čehož si musela být vědoma i ona sama, byl správní orgán prvního stupně povinen zastavit řízení podle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Jakékoliv vyjádření manžela žalobkyně nemohlo mít na uvedený postup vliv.

Tvrzení žalobkyně, že se s manželem a synem dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně před datem 31.12.2010 za účelem podání žádosti, avšak pracovnice správního orgánu, která žádost žalobkyně tehdy přijala, ji i se žádostí syna žalobkyně vrátila manželovi žalobkyně s tím, že žalobkyně je v České republice nelegálně, a žádost proto nelze přijmout, žalobkyně v průběhu správního řízení nikdy neuvedla, a soud by k ní tudíž neměl přihlížet.

Pokud se jedná o porušení ust. § 36 odst. 3 věty první správní řádu, žalovaný uvedl, že je smyslem tohoto ustanovení dát možnost účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům a důkazům, které jsou základem pro vydání konečného, meritorního rozhodnutí. Uvedený postup ovšem předpokládá, že se správní orgán zabývá meritem věci, tedy věcnou stránkou posuzovaného případu. Pokud je ovšem z podané žádosti zřejmé, že jí nelze vyhovět a posuzovaný případ lze subsumovat pod jeden ze stanovených důvodů pro zastavení řízení, správní orgán bez dalšího usnesením řízení o žádosti zastaví.

V rámci nařízeného jednání právní zástupce žalobkyně setrval na svém stanovisku vyjádřeném v žalobě a zdůraznil svou argumentaci vyjádřenou v žalobě, že žalovaný byl povinen zjistit výslechem manžela, popř. syna žalobkyně okolnosti podání žádosti v období mezi 29.7.2012 a 31.12.2010, kterou správní orgán odmítl převzít odkázal na judikaturu zdejšího soudu rozsudek ve věci sp.zn. 10 Ca 415/2010 a 5 Ca 285/2008. Žalovaný svou neúčast na jednání omluvil.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 19.11.2011 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti připojila průvodní dopis, ve kterém oznámila, že v podání žádosti ve lhůtě podle ust. § 47 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb. jí bránily důvody na její vůli nezávislé, a to nesprávné vyznačení doby prodloužení dlouhodobého pobytu na povolení k pobytu CZE 0782586 ze dne 27.10.2009, kde doba pobytu je vyznačena chybně v rozporu s ust. § 44 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Z tohoto důvodu je žádost podána ve lhůtě podle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. Pokud by správní orgán dospěl k závěru, že žádost není podána ve výše uvedené zákonné lhůtě, požádala žalobkyně o prominutí zmeškání úkonu podle ust. § 41 zákona č. 500/2004 Sb. z důvodu uvedeného výše. K prokázání překážek, které zabránily podání žádosti, navrhla výslech svého manžela.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 14.2.2011, č.j. OAM-8596-6/DP-2011, bylo zastaveno správní řízení vedené pod č.j. OAM-8596/DP-2011 dle ust. § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců. V odůvodnění správní orgán uvedl, že zjistil, že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 30.7.2009 do 29.7.2010. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu byla podána 20.1.2011, jednoznačně tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 47 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb., dokonce i po uplynutí doby platnosti tohoto povolení jako takového. Skutečnost, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu byla stanovena na jeden rok, lze považovat za skutečnost na vůli žalobkyně za nezávislou, avšak nejedná se o skutečnost, která by bránila žalobkyni podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu lhůtě dle § 47 odst. 1 věta první zákona č. 326/1999 Sb. Doba platnosti na průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu, který se vydává ve formě pobytového štítku, je na tomto štítku zřetelně vyznačena, žalobkyně si tedy musela být vědoma, kdy končí doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Měla-li žalobkyně za to, že doba platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu byla stanovena v rozporu s § 44 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., měla odmítnout doklad převzít, event. se mohla domáhat po převzetí dokladu změny doby platnosti v přezkumném řízení. Dále správní orgán konstatoval, že se žalobkyně nemůže dovolávat navrácení v předešlý stav ve smyslu § 41 zákona č. 500/2004 Sb., protože aplikace tohoto institutu je při rozhodování o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vyloučena, neboť ustanovení § 47 odst. 1 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb. obsahuje ve vztahu k ustanovení § 41 zákona č. 500/2004 Sb. úpravu speciální. Při rozhodování o žádosti správní orgán vycházel z podané žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 20.1.2011, pod č.j. OAM-8596/DP-2011, včetně náležitostí, informačních systémů policie vedených v souladu s ust. § 158 zákona č. 326/1999 Sb.

V odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí žalobkyně uvedla, že správní orgán zastavil řízení, aniž by jí umožnil provést navrhovaný důkaz výsledkem manželů, popř. další důkazy. Správní orgán prováděl dokazování, aniž o tom žalobkyni vyrozuměl, a vycházel z podkladů, k nimž nedal žalobkyni možnost se vyjádřit. Správní orgán neuvedl, na základě jakých důkazů učinil zjištění, že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s platností od 30.7.2009 do 29.7.2010. Jelikož byl dne 27.10.2009 vydán žalobkyni štítek CZE 0782586 s údajem platnosti štítku do 29.7.2010, je zřejmé, že přinejmenším zjištění správního orgánu o počátku platnosti povolení k pobytu se liší s údajem na štítku vylepeném v pase. Žalobkyně nadále setrvala na výsledku jejího manžela k otázce včasnosti podané žádosti.

Rozhodnutím žalované ze dne 21.10.2011, č.j. MV-88392-6/SO-2011, bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14.2.2011, č.j. OAM-8596-6/DP-2011, potvrzeno. V odůvodnění žalovaná uvedla, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30.7.2009 do 29.7.2010, tudíž byla povinna žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat od 20.4.2010 do 6.7.2010. Žádost podanou dne 19.1.2011, tedy až po uplynutí doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a jednoznačně po lhůtě stanovené v § 47 odst. 1 větě první zákona č. 326/1999 Sb., je nutné vyhodnotit jako podanou v době, kdy k tomu již účastnice řízení nebyla oprávněna. V průvodním dopise i odvolání je žalobkyní tvrzeno, že žádost je nutné považovat za včasně podanou, jelikož se na straně žalobkyně vyskytly důvody na vůli cizince nezávislé, které spočívají v chybném vyznačení platnosti povolení na průkazu o povolení pobytu, který byl žalobkyni vystaven po přicestování na území České republiky. V daném případě správní orgán prvního stupně nepochybil, když lhůtu k podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepovažoval za zachovanou. Z informačního systému cizinců vyplývá, že žalobkyně přicestovala na území České republiky až dne 22.10.2009. Nositelem oprávnění ke společnému soužití rodiny byl v daném případě manžel žalobkyně, který v době přicestování žalobkyně pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 10.12.2009 do

31.12.2010. V daném případě v souladu s § 44 odst. 4 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. mohl příslušný správní orgán udělit žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu s platností maximálně do 31.12.2010. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 19.1.2011 nelze považovat za včasné podanou ani v případě akceptování tvrzených skutečností jako okolností na vůli žalobkyně nezávislých, které bránily včasnému podání žádosti, neboť by nebyla splněna podmínka podání žádosti ve lhůtě 3 pracovních dnů ode dne zániku důvodů na vůli žalobkyně nezávislých.

K odvolací námitce porušení procesních práv žalobkyně žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně nerozhodoval ve věci, pouze posuzoval naplnění podmínek řízení; neshromažďoval důkazní prostředky, neprováděl důkazy. Za této situace nemohlo seznámení účastnice řízení s podklady pro rozhodnutí vést k jinému výsledku řízení. Správní orgán prvního stupně neprovedl navržený důkaz výsledkem manžela žalobkyně, jelikož byl v průvodním dopise k žádosti požadován v relaci k prominutí zmeškání úkonu podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., jehož aplikace je v daném případě vyloučena. Provádění tohoto důkazu by bylo nadbytečné, neboť časové údaje týkající se platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně i jejího manžela byly správnímu orgánu známy.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30.4.2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.*

Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.*

Podle ust. § 44a odst. 3 věta první a druhá zákona o pobytu cizinců, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.*

Z výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byla žalobkyní povinna podat ve lhůtě od 90 do 14 dnů před uplynutím platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010, přičemž žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podaná dne 19. 1. 2011, byla podána po uplynutí výše uvedené lhůty. Žalobkyně tuto skutečnost nijak nespороvala, byla si jí vědoma, neboť v průvodním dopise připojeném k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu uvedla, že jí v podání v zákonem stanovené lhůtě bránily důvody na její vůli nezávislé, za které považovala vyznačení doby platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu v rozporu s ust. § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a k prokázání této skutečnosti navrhla výslech svého manžela.

Z dikce ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že jediným případem, kdy předmětná žádost není podána opožděně, ačkoliv není podána ve lhůtě od 90 do 14 dnů před uplynutím platnosti příslušného pobytového oprávnění, je za situace, kdy žadatel prokáže, že mu v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě zabránily důvody na jeho vůli nezávislé a současně takovou žádost podá do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů.

Pokud žalobkyně jako jediný důvod pro postup dle ust. § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců uvedla skutečnost, že doba platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla vyznačena v rozporu s ust. § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, správní orgány obou stupňů nepochybily, když uvedený důvod neshledaly způsobit k zabránění žalobkyně v podání žádosti ve lhůtě stanovené v ust. § 47 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců. Jak již soud výše uvedl, žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010 a žalobkyni byla tato skutečnost známa, resp. přinejmenším jí měla a mohla být známa, když platnost povolení byla vyznačena na pobytovém štítku v jejím cestovním dokladu. V okamžiku převzetí dokladu s vyznačeným pobytovým štítkem žalobkyni nabylo rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 30. 7. 2009 do 29. 7. 2010 v souladu s ust. § 151 odst. 3 správního řádu právní moci a právních účinků a takto stanovená doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se stala tímto okamžikem pro žalobkyni závaznou. I za situace, kdy by platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně byla vyznačena v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, není tato skutečnost reálně způsobila zabránit žalobkyni v podání žádosti ve lhůtě od 90 do 14 dnů před uplynutím pravomocně stanovené platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Pokud se žalobkyně domnívala, že byla platnost doby povolení k dlouhodobému pobytu vyznačena v rozporu s ust. § 44 odst. 4 písm. c) zákona o pobytu cizinců, mohla v souladu s ust. § 94 správního řádu podat podnět k provedení přezkumného řízení.

Správní orgány obou stupňů správně shledaly, že žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu byla podána po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jako nezákonný nelze shledat postup, kdy nebyl pro nadbytečnost proveden důkaz výslechem manžela žalobkyně k prokázání překážek, které zabránily podání žádosti, neboť soud shodně se správními orgány obou stupňů dospěl k závěru, že takový výslech by nemohl ničeho změnit na skutečnosti, že žádost byla žalobkyní podána opožděně. Skutečnost, že žalobkyně byla se synem a manželem podat svoji žádost ještě před datem 31.12.2010, ale po datu 29.7.2010, avšak pracovnice správního orgánu její žádost nepřijala, tvrdila žalobkyně poprvé až v podané žalobě; v průběhu celého správního řízení tuto námitku nevznesla, správní orgány obou stupňů se tedy touto námitkou zabývat nemohly, tedy nemohly ani provádět dokazování výslechem žalobkyně, jejího manžela a syna k prokázání podání žádosti v žalobkyní tvrzeném termínu. Pro úplnost soud konstatuje, že i v případě prokázání skutečnosti, že žalobkyně podala žádost před datem 31. 12. 2010, avšak po datu 29.7.2010, by i tato pracovníci správního orgánu nepřijatá žádost byla žádostí opožděně podanou.

Žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 415/2009, ze dne 26.11.2010, který se podle jejího názoru na posouzení nyní projednávané věci vztahuje a z jeho závěru vyplývá povinnost správního orgánu zjišťovat „*důvody na vůli cizince nezávislé*“ ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyni lze přisvědčit, že v rozsudku se soud zabýval důkazním břemenem ve vztahu k tvrzení důvodů na vůli cizince nezávislých a dospěl k závěru, že aby správní orgán mohl nést tvrzené důkazní břemeno (ve vztahu k posouzení důvodů, které jsou na vůli cizince nezávislé a které mu zabránily v podání žádosti ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 věty první), je předpokladem nejprve tvrzení cizince o existenci takových důvodů. Prvotní břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží na cizinci, který splní svou povinnost tvrzení tím, že v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, popř. v doplnění žádosti takové důvody označí a následně či současně předloží důkazní prostředky o existenci těchto důvodů. V takovém případě se důkazní břemeno následně přesouvá na správní orgány, které ve správním řízení podrobí předložené důkazní prostředky svému posouzení a rozhodnutí. Pokud však cizinec žádné důvody, které by byly způsobilé mu zabránit v podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 47 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců neuvede, potažmo neuvede tvrzení o existenci takových důvodů, nemůže se ani důkazní břemeno přesunout z žadatele na správní orgán.

V nyní projednávané věci žalobkyně v žádosti ze dne 19.1.2011 ani v odvolání netvrdila, že navrhuje výslech manžela a syna jelikož přijetí její žádosti bylo v rozmezí 29.7.2010 a 31.12.2010 pracovníci správního orgánu odmítnuto, naopak uvedla zcela jiný důvod zmeškání lhůty, když uvedla, že „jí bránili důvody na její vůli nezávislé, a to nesprávné vyznačení doby prodloužení dlouhodobého pobytu...“. Ohledně nesprávného vyznačení doby dlouhodobého pobytu by dokazování výslechem rodinných příslušníků bylo bezpředmětné, jelikož daná skutečnost nebyla sporná, že je potřeba výslechem manžela a syna prokazovat odmítnutí přijetí žádosti však žalobkyně poprvé uvedla až v žalobě, nelze tedy požadovat, aby správní orgán vedl dokazování o něčem, co mu nebylo žalobkyní k dokazování navrženo.

Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek zdejšího soudu sp.zn. 5 Ca 285/2008, ze dne 29.9.2011, skutková situace byla v této věci zásadně odlišná, neboť žalobkyně již v opožděné žádosti uvedla konkrétní důvody které ji bránily ve včasném podání žádosti, když tvrdila, že nebyla na území ČR a poté, co přijela, že správní orgán odmítl její žádost převzít.

Soud nesdílí názor žalobkyně, že správní orgány obou stupňů prováděly ve věci rozsáhlé dokazování. Správní orgán prvního stupně po doručení žádosti žalobkyně z databáze informačního systému policie pouze ověřil dobu platnosti pobytového oprávnění žalobkyně, na jehož základě zjistil, že žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 30.7.2009 do 29.7.2010. Jednalo se o zcela logický úkon, bez něhož by správní orgán nebyl schopen učinit závěr o včasnosti podání žalobkyně. Žalobkyni byla platnost povolení k dlouhodobému pobytu známa, sama se k otázce platnosti povolení vyjádřila v průvodním dopise připojeném k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jiné podklady než žádost žalobkyně s průvodním dopisem a výpis z informačního systému policie si správní orgán před vydáním usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobkyně neopatřil. Za této situace tak nedošlo k žalobkyní tvrzenému porušení ust. § 51 odst. 2 správního řádu ani k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu nebyla oprávněna, a jelikož neshledal soud námitky žalobkyně důvodnými, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.r.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. prosince 2015

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.